

GOVORE, A NE ČINE

Današnje nas evanđeosko čitanje upozrava na prijetvornost i licemjerje u našem molitvenom životu. Nema teže optužnice od one iz Isusovih usta: Govore a ne čine! To je teški oblik samozavaravanja.

S jedne strane Isus prema farizejima i pismoznancima osjeća i strahopočitanje, ali istodobno i gnjev, srdžbu. Poštuje ih zbog njihove savjesnosti, zbog revnosti obdržavanja Božjega zakona, oni imaju učiteljsku, 'Mojsijevu' stolicu, s druge strane, Isus je na njih gnjevan jer im njihovo ponašanje ne odgovara riječima koje naučavaju. Njihovo ponašanje naziva duhom prijetvornosti, laži. Tko želi Božju riječ tumačiti i drugima prenositi, mora se i sam truditi, u životu je odjelotvoriti. Oni koji tumače, moraju biti krajnje ponizni, naslijedovati Boga u svojim postupcima, zračiti Boga i njegovo smilovanje.

Licemjerje će reći: Život ne odgovara riječima. Tko prenosi Božju riječ, tko je tumači, uvijek zaostaje za onim što ima reći. Treba duha poniznosti. Ne vrijede Isusove riječi samo za ono vrijeme, one su uvijek su-vremene, su-dobne. Traži se podudarnost riječi i djela. Inače će nas stići teška osuda. Ne pita nas Isus spram mnoštva naših molitava, krunica, pohađanih svetih misa ili drugih oblika pobožnosti, nego nas pita: Koliko smo pretočili njegovu riječ i osobu u zbiljnost svoga života, koliko odraza ima on u nama. Pavao je mogao reći: Živim, ali ne više ja, nego u meni Krist živi. Jednako i sveci tijekom povijesti. Dakle, on je u svome životu živi odraz, ikona Isusa Krista. Nositi Isusa upravo kao Mariju, to je preduvjet za ispravno navještanje i prenošenje Božje riječi.

Konačni cilj Isusovih riječi je zaokruženost i cjelovitost čovjekova značaja, sугласje mišljenja, govorenja i činjenja pred sobom, Bogom i ljudima. To je povod i razlog njegova osobnog gnušanja nad lažnom pobožnošću, religijom vanjštine, bez nutarnjeg predanja i vjernosti Bogu.

Nikoga nije tako strahovito kritizirao kao one koji su se razmahivali najuzvišenijim načelima vjere i humanizma, a u praksi sve gazili nogama, ili im je život bio sama površnost, protkana neljudskošću. Takve je Isus nemilice šibao bićem svog jezika ("iz usta mu je izlazio oštar, dvosjekli mač", reći će knjiga Otkrivenja:1,16).

Istodobno je pak znao usmjeriti oštricu i protiv svojih najbližih, govoreći im: "Što me zovete Gospodinom, a ne činite ono što vam velim "(usp. Lk 6,46)? Kvaliteta nije isto što i kvantiteta, kakvoća nije isto što i količina. Kakvoća nije mjeriva, dok količina jest. Ludski život treba odražavati Božju kakvoću, kvalitetu, i to je smisao cjelokupnosti religije u našem životu. Farizejima je do količine (mnoštva) molitava i obreda,

koji im onda postaju nužnom životnom zamkom. Jer u tom slučaju nikad nije dosta ni dovoljno, ni molitava, ni dobrih djela, ni pobožnih uzdaha ili kretnji. Nemoguće je postići Božju kvalitetu, ali čovjek treba pokušati zrcaliti nešto od Božjih svojstava. Da bi se to moglo, potrebno je najprije suočiti se sa samim sobom. Susret sa samim sobom jest preduvjet da čovjek postane zdrav.

Što čine farizeji? Bježe od sebe i od Boga. Kriju se, svojom religijskom praksom kušaju 'zaobići' Boga, zapravo hoće u biti s njime i njegovom voljom manipulirati i trgovati prema svome vlastitom nahođenju. Vjera ispada nešto poput trgovine i ugovornog odnosa. Na kraju se sve svodi da

bi Bog trebao 'amenovati' njihov pobožni i krjeposni život, staviti potpis pod njihovu krjeposnost. Čovjek kuša pronaći lažne legitimacije za svoj stav. Protiv takva lažna egzistencijalnog stava upućuje Isus svoje najoštije riječi, rabi najdojmljivije slike, priopovjeda najsnažnije prisopodobe. Svaka ima za cilj da čovjek napusti uhodani stav, preispita vlastitu sliku o Bogu i konačno se okrene Bogu ljubavi. Međutim, važno je uočiti da Matej ne usmjeruje Isusovu oštricu samo protiv farizejskog židovstva, već također i svoje zajednice kojoj treba trajna metanoja, obraćenja srca.

U SPOMEN SVIH VJERNIKA POKOJNIKA

ŽLIČICA

U bolnici svećenik posjećuje jednu dragu staricu: "Kako ste danas, bako?"

"Dragi moj župniče, dobro je. Što ću se žaliti, već sam stara. Gospodin mi je podario divan život i ja sam spremna za vječnost. Željela bih vas nešto zamoliti. Kada umrem neka me pokopaju sa žličicom u ruci."

"Sa žličicom?! Oprostite, ali zašto sa žličicom?"

"Još kad sam bila sasvim mala, uvijek sam rado sjedala za blagdanski stol, na ručkove i večere. I uvijek bih, sve do danas, prvo pogledala stoji li mala žličica pored tanjura. Ako je stajala, onda sam znala da će na kraju biti puding ili sladoled!"

"Ne razumjem!?", reče župnik.

"Pa najbolje uvijek dolazi na kraju", odgovori starica. „Kada ljudi budu prolazili pored mog lijesa i kada se zapitaju što će mi žličica u ruci.... recite im da imam žličicu jer me tek sad čeka ono najbolje!"

NEWTONOV POUČAK

Jednom su zapitali Isaaca Newtona: „Kako je moguće da tijela mrtvih, odavno raspadnutih, ponovo postanu tijela svojih duša?”

Na to je Newton pomiješao željeznu prašinu sa zemljom i upitao svoje sugovornike: „Tko može izdvojiti iz prašine i skupiti ovu željeznu prašinu?”

Odgovor nije dobio. Onda je Newton uzeo magnet i prinio ga mješavini. Nastalo je komešanje čestica. Sitni dijelovi željezne prašine počeli su se hvatati za magnet i jedni za druge. U prašini nije ostala ni molekula željeza.

Onda Newton reče nazočnima: „Onaj, koji je ovoliku silu dao mrtvom kamenu, zar On ne može dati takvu moć našim dušama kada bude trebalo da se obuku u svoja proslavljenja tijela?”

Bože, slavo vjernika i živote pravednika. Otkupio si nas smrću i uskrsnućem svoga Sina. Budi milostiv našoj pokojnoj braći i sestrama. Oni su vjerovali u otajstvo uskrsnuća, udijeli im radost vječnoga blaženstva.

12. STUDENO - TRIDESET I DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

- ⇒ 09.00 – župna sveta misa
- ⇒ 11.00 – sveta misa sa sudjelovanjem djece i roditelja
- ⇒ 18.00 – večernja sveta misa sa sudjelovanjem mladih

• OVOTJEDNE OBAVIJESTI

- Radnim danima mise su u 17.30
- Četvrtkom je klanjanje Presvetom sakramantu
- Subotom je misa u 7.30

OVOTJEDNI SVETAC

SV. LEON VELIKI, PAPA I CRKVENI NAUČITELJ

Sveti Leon se rodio svršetkom IV. stoljeća u pokrajini Toskani. Papom je postao god. 440. naslijedivši Siksta III. u veoma teškom trenutku crkvene povijesti. U profanoj je povijesti papa Leon I. postao velik po svom upravo čudesnom i dramatičnom susretu s Atilom, vođom Huna, kojega je uspio odvratiti od Rima.

Strašni Atila, zvan "bič Božji", prešavši Alpe, utaborio se kod Mantove. Uz njega je strašna vojska s mnoštvom zarobljenika i ugrabljena plijena. Rim nije imao tko braniti jer je Bizant, gdje je bila prijestolnica carstva, bio daleko. Sve su nade Rimljani stavili stoga u svoga biskupa, papu Leona, koji se goloruk u pratnji nekolicine prelata uputio ususret strašnome Atili. »Legenda Aurea« bilježi o tom najneobičnijem susretu ovo: »Kad se, dakle, Papa približio Atili, čim ga je taj spazio, sišao je s konja i upitao ga što želi?« Papa je imao samo jednu želju: da Atila napusti Italiju, osloboди zarobljenike i odrekne se pohoda na Rim. Činjenica da se jedan strašan vojskovođa, koji je iza sebe imao gotovo polmilijunsku vojsku, pokorio nenaoružanom i golorukom Papi, uzbudivala je dugo maštu mnogih i tako nastadoše razna, pomalo i legendarna tumačenja toga susreta. Legenda Aurea, poznati srednjovjekovni hagiografski spis, donosi ovo tumačenje: "Vojnici su prigovarali Atili što se on, pobjednik svijeta, dao pobijediti od jednoga svećenika. On im je na to odvratio da je imao prividjenje i o sebi i o njima; vidio je kako kraj Pape stoji strašan jahač s mačem u ruci, a koji mu je rekao da će i on i svi izginuti ako ne poslušaju Papu."

NEDJELJNA PORUKA

OHOLOST I PONIZNOST

Neki ljudi sebe uzvisuju jer su, na primjer, ugledni u društvu, dobro zarađuju, zdravi su, imaju lijepu kuću i popularne prijatelje... ali istodobno preziru ljude koje smatraju slabima i neuspješnima. Kad takav umišljeni ponos zaузme nečije srce, u njemu nema mjesta za Boga i bližnjega. Nema mjesta za ljubav, milosrđe i dobra djela. Nasuprot takve oholosti postoje ljudi koju su svjesni svojih slabosti. Razumiju da svako dobro dolazi od Boga i shvaćaju da ne mogu i ne žele živjeti bez Božjega milosrđa. Njima je Gospodin uvijek blizu. U čemu ima više ljubavi: u nastojanju da budemo bolji od drugih ili da budemo bolji za druge?

Tko može Bogu i bližnjima biti bolji prijatelj – oholi ili ponizni ljudi?

IZ NEDJELJNOG EVANĐELJA

U ono vrijeme: Isus prozbori mnoštvu i svojim učenicima: »Na Mojsijevu stolici zasjedoše pismoznaci i farizeji. Činite dakle i obdržavajte sve što vam kažu, ali se nemojte ravnati po njihovim djelima jer govore, a ne čine. Vežu i ljudima na pleća tovare teška bremena, a sami ni da bi ih prstom makli. Sva svoja djela čine zato da ih ljudi vide. Doista, proširuju zapise svoje i produljuju rese. Vole pročelja na gozbama, prva sjedala u sinagogama, pozdrave na trgovima i da ih ljudi zovu 'Rabbi'. Vi pak ne dajte se zvatи 'Rabbi', jer jedan je učitelj vaš, a svi ste vi braća. Ni ocem ne zovite nikoga na zemlji jer jedan je Otac vaš – onaj na nebesima. I ne dajte da vas vođama zovu, jer jedan je vaš vođa – Krist. Najveći među vama neka vam bude poslužitelj. Tko se god uzvisuje, bit će poniran, a tko se ponizuje, bit će uzvišen.«